

8.

NIKA

Slová majú veľkú moc. Dokážu človeka urobiť šťastným, rozbúchať mu srdce, naplniť ho radosťou. Keď mi Dominik pred niekoľkými dňami povedal, že ma miluje, myslela som, že už nikdy sa mi nestane nič zlé. Že to funguje ako zaklínadlo, ktoré ma pred všetkým ochráni.

Zabudla som, že napriek svojej sile sú slová krehké. Dajú sa ľahko prekrútiť a zneužiť. Alebo môžu dokonca úplne zmiznúť, akoby nikdy neexistovali. Rovnako ako Dominik, ktorého som poznala.

Nedal mi šancu. Nepočkal, či sa mu vráti pamäť, keď sa zahoja rany. Nespýtal sa ma, čo si o tom myslím. Jednoducho to skončil.

Ako robot som odvetila, že to chápem, hoci to nie je pravda. Hovoril zo mňa šok. Ani cestou domov vo vlaku mi nedochádzalo, čo sa vlastne stalo. Až neskôr, keď som sa rozprávala s Adou, mi to docvaklo. Je koniec. Už za ním nemám chodiť. Všetko, čo sa medzi nami stalo, je preč a ja som jediná, ktorá si to pamätá. Akoby som si to celé vymyslela.

V noci som sa prehadzovala na posteli a ráno som

sa zobudila dolámaná. Najradšej by som zostala v izbe, ale ako na potvoru práve dnes musím ísť medzi ľudí, ktorých nemám najmenšiu chuť vidieť – je totiž prvý školský deň.

Naši si ma, našťastie, veľmi nevšímajú, pretože sú príliš zaneprázdnení Oliverom. Nastupuje do prvého ročníka. Štrbavo sa usmieva do maminho foťáku a ukazuje novú aktovku. Vykašlem sa na raňajky – aj tak by som do seba nedostala ani hlt – a vlečiem sa na stanicu ako na popravu.

Uchmatnem si voľné sedadlo v preplnenom rýchliku. Okolo mňa prebiehajú vzrušené rozhovory o tom, čo kto robil v lete a ako sa im nechce do školy. Každý dúfa, že dnes nás tam nebudú držať dlho, a dohadujú sa, kam si pôjdu sadnúť po vyučovaní. Mne je to jedno. Pokojne tam môžem trčať do večera, aj tak nemám čo iné robiť. Včera som si myslela, že hneď po poslednom zazvonení pobežím do nemocnice. Ibaže Dominik ma nechce vidieť. Ešte stále tomu nemôžem uveriť.

Zapípa mi mobil. Zvlhnú mi ruky, pretože mi zide na um správa, ktorú som dostala včera. Prišlo mi video z neznámeho čísla, hoci nebolo ťažké uhádnuť, že ho poslali Sára a Šimon. Dali si tú námahu, aby vystrihli moju hlavu z fotky a prilepili ju herečke v scéne z nechutného pornofilmu. Hneď som to vymazala, ale aj tak sa mi to objaví pred očami vždy, keď zavriem oči. Dnes mi, chvalabohu, píše iba Ada, ktorá mi želá úspešný začiatok. Opriem si hlavu o studené sklo a zhlboka dýcham, nech sa nepovraciam.

Vlak s pískaním zastane. Vystúpim medzi poslednými. Keď vyjdem pred stanicu, na rohu zazriem fajčiť

skupinu deciek v tmavých handrách s dredmi a pírsgami. Rozoznám medzi nimi svoju spolužiačku. Má čierne dredy, džínsovú minisukňu a pírsingy v nose a obočí. Keď ma zbadá, na moment sa zarazí a potom sa jej ústa namaľované fialovým rúžom skrútia do úškrnu. Nepochybne si spomenula na video, ktoré Sára v lete všetkým poslala. Fajn, takže ma posudzuje ešte aj baba, ktorú minulý rok vyhodili z internátu pre nevhodné správanie. Zatnem zuby a vykročím dolu ulicou. Čerstvý vzduch mi pomôže prečistiť si hlavu.

Pred školou sa niekoľkokrát zhlboka nadýchnem, kým vstúpim dnu. Teší ma iba to, že aj tento rok budeme mať prax, takže tri dni do týždňa strávim v lekárni. Rada pripravujem masti a tinktúry, etiketujem škatuľky s liekmi alebo radím zákazníkom.

Vojdem do triedy a rozhliadnem sa. Všetko vo mne sa vzbúri, keď uvidím Sáru sedieť na obvyklom mieste. Má na sebe modré šaty a náhrdelník – obe veci si odo mňa požičala v lete. Natiera si pery krikľavým leskom a obzerá sa v displeji mobilného telefónu. Trochu sa zhrbí, odfotoí si bujný výstrih a fotku odošle. Zježia sa mi chlpy na rukách. Ako som sa s touto kreatúrou mohla kamarátiť?

Potom sa vystrie. Zazrie ma postávať vo dverách. Krvavočervené ústa rozťahne do provokatívneho úsmevu a potľapká stoličku vedľa seba, kde obyčajne sedávam. Tento rok to rozhodne neurobím.

Poobzerám sa po triede. Je nás nepárny počet, čiže niektoré miesto musí byť voľné. Pohľadom sa zastavím na prázdnej stoličke pri okne a pokrčím nosom. No jasné, už si spomínam. Pavlína sedí sama, preto-

že sa s ňou nikto nekamaráti. Je príliš divoká a hlučná. Zdá sa však, že jej to neprekáža.

Obídem miesto vedľa Sáry a cítim jej posmešný pohľad na svojom chrbte.

Keď kráčam uličkou, počujem za sebou šepkanie. Každý videl to video. Asi môžem byť vďačná, že aspoň tú falošnú pornoscénu si Sára nechala pre seba.

„Vadilo by ti, keby som tento rok sedela tu?“ opýtam sa Pavlíny – dievčaťa s dredmi a fialovým rúžom. Dorazila do školy predom mnou, zrejme si zo stanice vzala električku. Samozrejme, načierno. Vždy sa tým chváli.

Nadvihne uzučké obočie namaľované čiernou ceruzkou a potiahne sa za pírsing v nose. Potom mykne plecom. „Keď to musí byť...“

Sadnem si. Pavlína na mňa uprene hľadí.

„Čo je?“ Zamračím sa.

„Čo také strašné si vyviedla bloncke?“ Kývne bradou k Säre. „Poriadne ti zavarila.“

Vzdychnem si. Pavlína sa s ničím nepára. No aspoň sa ma spýtala rovno, namiesto toho, aby ma ohovárala za chrbtom.

Myknem plecom. „Ale nič.“

Pavlína tľoskne jazykom a pokrúti hlavou. „Ak tu chceš sedieť, tak to vyklop. Pretože pokiaľ si podrazáčka, nechcem ťa tu.“ Prižmúri oči.

Pozriem na ňu, či to myslí vážne.

Naozaj ma spovedá baba, ktorá prišla na internát opitá po večierke a našli ju sexovať na chlapčenských záchodoch?

Pavlína stále čaká.

„Fajn,“ vzdám to. „Pohádali sme sa kvôli chalanovi, spokojná?“ predostriem jej veľmi stručnú verziu.

Hlasno sa rozosmeje. „Musel to byť poriadny *samec*.“

Zaškrišem zubami pri slove *samec*. Neznášam vulgarizmy. Okrem toho, uráža ma to aj osobne, pretože hovorí o Dominikovi. Ale nemá zmysel hádať sa s ňou, tak odvrátim hlavu a pohrabem sa v taške.

„Ktorá z vás s ním teraz chodí?“ Pavla ma nenechá na pokoji, kým zo mňa nevydoluje štavnaté informácie.

„Ani jedna,“ odpoviem popravde. Nechám si pre seba, že Dominik leží v nemocnici s amnéziou.

„No to je teda gól!“ rozrehoce sa ešte viac a plieska sa dlaňou s fialovými nechtami po stehne.

„Musím ísť na záchod.“ Postavím sa, aby som aspoň na chvíľu zmizla z triedy a od Pavlíny. V skutočnosti nepotrebujem na véčko. Iba sa zavriem v kabínke, sklopím záchodovú dosku a posadím sa. Zostanem tu sedieť do prvého zvonenia. Najradšej by som odtiaľto nevyšla až do konca vyučovania, ale nepotrebujem si narobiť ďalšie problémy. Vyleziem von a so skloneňnou hlavou sa vrátim naspäť do triedy. Pavla nie je na svojom mieste. Dobežne sekundu po mne a ťahá z nej cigaretový smrad.

Po druhom zvonení vojde triedna. Je vysmiata, akoby sa naozaj tešila, že nás vidí. Rozhovorí sa o tom, aký náročný, no zároveň úžasný rok leží pred nami a že na jeho konci na nás čaká dospelosť. Rozplýva sa a obzerá si nás, kým pohľadom nezavadí o mňa. Jej úsmev ochladne o milión stupňov. Zrejme si hneď spomenu-

la na Sárino video. Stisne pery, odkašle si a potom sa vráti k svojmu príhovoru. Až do konca hodiny na mňa nepozrie, no som si istá, že svoje si od nej vypočujem.

Cez prestávku sa chystám skontrolovať mobil, či mi nepísala Adela alebo či nie je niečo nové s Dominikom, no neviem ho nájsť. Vysypem obsah tašky na lavicu a prehľadám sa v perách a vo vreckovkách. Ani pod lavicou, ani vo vrecku nohavíc či mikiny.

„Počuj, Pavla...“ oslovím Pavlínú, ktorá na mňa zavrchá.

„Tak ma volajú lúzri a profáci. Hovor mi Paja,“ opraví ma.

„Okej, tak teda, *Paja*.“ Potláčam paniku v hlase. „Nevidela si môj mobil?“

Vyzerá, akoby sa nad tým seriózne zamyslela. Potom pokrúti hlavou, až sa jej dredy rozletia okolo tváre. „Nespomínam si. Pred vyučkom som si vybehla zapáliť. Nebrala si si ho na záchod?“

„Určite nie, zostal v taške.“

„Nenechala si ho ani v šatni?“

„Nie,“ odpoviem, no zrazu si nie som istá ničím. Obrátim sa na Lujzu a Janu v lavici za mnou. „Baby, nevideli ste môj mobil? Nemotal sa mi niekto okolo tašky?“

Prázdno na mňa hľadia a mlčky krúčia hlavami. Akoby sa báli, že keby sa so mnou rozprávali, poškodilo by to ich povest' alebo čo. Doteraz ma všetci považovali za dobrú žiačku a slušné dievča. Je zvláštne ocitnúť sa na strane vyvrheľov.

„Idem pre istotu skontrolovať záchod,“ poviem Paji.

Vrátim sa na vécko a prezriem kabínku, v ktorej

som sedela. Nie je tam. Ani pri umývadlách, ani na papete. Dalo sa to čakať, pretože naozaj som si ho nebrala na záchod. Zazvoní. Mala by som sa ponáhľať do triedy, ale môj iPhone nebol práve lacný, navyše som v ňom mala uložené všetky svoje a Dominikove fotky. Jediný dôkaz, že sme sa poznali. Rozbehnem sa do šatne, aby som zistila, či mi niekde nevypadol, hoci som presvedčená, že pred prvou hodinou som ho videla v taške.

Mobil nenájdem. Spýtam sa na vrátnici, či tam niekto nedoniesol nájdený telefón.

„Je mi to ľúto,“ ospravedlní sa vrátnička.

Dovlečiem sa naspäť do triedy. Profesorka je naspäť a rozpráva o tohtoročnej praxi. Keď ma zbadá, okato pozrie na hodinky a založí si ruky na prsiach. Naprázdno preglgnem, až ma zabolí vyschnuté hrdlo.

„Prepáčte,“ poviem nešťastne. „Niekde som stratila mobil a pokúšala som sa ho nájsť.“

„Teraz to nebudem riešiť,“ odvetí ľadovo. „Zastav sa za mnou po vyučovaní. Musíme sa porozprávať.“

Je mi jasné, že ma nečaká nič dobré.

„Našla si ho?“ zašepká Paja.

Potrasiem hlavou. Po zvyšok hodiny zízam na akýsi stupídny text pesničky vyšskriabaný do drevenej lavice, aby som nemusela pozeráť na triednu a všímať si pohľady spolužiakov, ktorí si o mne zrejme všeličo myslia.

Po hodine nás triedna rozpustí. Vezmem si tašku a nasledujem ju na poschodie. Prekvapí ma, že nezastaneme pri jej kabinete, ale pokračujeme ďalej a zaobčíme do administratívnej časti.

Začínam mať neblahé tušenie, ktoré sa potvrdí, keď zaklope na dvere riaditeľne a ozve sa: „Ďalej!“

Ešte nikdy som nebola na koberčeku u riaditeľa.

„Dobrý deň,“ hlesnem vyplašene. Toto nevyzerá na obyčajné pokarhanie.

„Posaď sa,“ sykne triedna a sama sa postaví za mňa s rukami prekríženými na prsiach.

Riaditeľ sedí oproti mne a klopká perom po stole. Strašne mi to lezie na nervy, ktoré mám už aj tak napnuté na prasknutie.

„Slečna Konečná,“ začne prísne a mrkne do papierov. „Asi viete, prečo ste tu, však?“

Mlčím. Nie som si istá, či naozaj čaká odpoveď.

„Ide o video, ktoré niekto zverejnil na sociálnych sieťach a tiež na školskej stránke. Nebolo možné prehliadnuť ho.“

Snažím sa zhlboka dýchať. Sústreďujem sa na šálku s nápisom „Najlepší ocko na svete“, ktorú má riaditeľ na stole.

Dúfam, že mi jednoducho vynadá, niečím pohrozí a pošle ma preč. Modlím sa, nech to mám za sebou. Úpenlivo myslím na Dominika. Podstatné je, aby sa uzdravil, nejaké hlúpe školské pokarhanie je oproti tomu nič.

„Ide o závažné porušenie školského poriadku,“ pokračuje riaditeľ. „Na porade prebehlo hlasovanie o tom, či vám dáme možnosť pokračovať v štúdiu alebo vás vylúčime zo školy.“

Hrkne vo mne a pozriem na riaditeľa. „Vylúčiť ma zo školy?“ zopakujem neveriacky. „Nikdy som z ničoho nemala také zlé známky, aby som prepadla, aj keby

som si ich dopísala alebo pomenila. Opýtajte sa mojich učiteľov.“ Trasie sa mi hlas a neznášam sa za to.

„Tu nejde o prospech,“ konečne prestane klopať perom, „je to morálny priestupok, hrubé podvádžanie, manipulácia so školským systémom.“

„Ale...“ Hneď sa zaseknem. Nemôžem do toho zatiahnuť Adelu, pretože som jej to sľúbila. Ja som sa do tejto kaše dostala, tak si to musím zliznúť sama.

Riaditeľ aj triedna na mňa hľadajú a čakajú, či im to vysvetlím.

„Prepáčte, je to celé moja chyba,“ odverklíkujem to, čo chcem počuť. „Bol to hlúpy žart a prisahám, že som si nedopísala žiadne známky.“ Neklamem, nedopísala som ich sebe, ale Adele. „Nikdy predtým som nič podobné neurobila a je mi to úprimne ľúto.“

Riaditeľ a triedna si vymenia pohľady. Opäť čakajú, ale už nič nepoviem, lebo k tomu nemám čo dodať.

Riaditeľ si unavene vzdychne. Je na ňom vidno, že má milión iných starostí a má plné zuby toho, že musí riešiť disciplinárne záležitosti.

„Hovoril som s vašimi učiteľmi a potvrdili, že ste bystrá žiačka,“ povie napokon. „Nechápali, prečo by ste menili známky v systéme, takže zrejme naozaj išlo o žart alebo hlúpu stávkku. Napriek tomu by nebolo správne nepotrešťať vás. Rozhodol som sa, že vám znížime známku zo správania o tri stupne a vylúčime vás zo štúdia, ale iba podmienne.“

Srdce mi bije ako divé, kým v hlave rýchlo rátam. Štvorka zo správania a podmiennečné vylúčenie. Za to, že som pomáhala sestre, keď prežívala najhoršie obdobie svojho života.

„Znížená známka vám bude udelená na polročnom vysvedčení, podmienený trest potrvá do ukončenia štúdia,“ pokračuje riaditeľ.

Zatnem zuby. Správanie sa predsa neuvádza do prihlášky na vysokú. A ak sa do konca roka vyhnem problémom, zmaturujem a konečne vypadnem. Zvládnem to. Je to malá cena za to, že som zachránila sestru.

„Ďakujem,“ vytlačím zo seba, keď mi docvakne, že obaja čakajú na moju reakciu. „Nesklamem vás.“

Riaditeľ ma prepustí kývnutím hlavy. Vyjdem von a triedna mi je v pätách.

„Nikola, je ti jasné, že stačí najmenší prehrešok a skončíš bez maturity?“ opýta sa ma chladne.

„Áno, pani profesorka,“ prikývнем, „rozumieam a naozaj ma to celé mrzí.“

Chystá sa odklopkat' do kabinetu, no zastavím ju. „Pani profesorka,“ zaváham, „asi mi niekto ukradol mobil. Kde by som mohla vyplniť tlačivo o krádeži alebo poistke, či niečo podobné?“

Pozrie na mňa pohľadom, ktorý jasne vyjadruje, čo si o tom myslí. „Nezabudla si si ho niekde?“

„Určite nie,“ poviem rozhodne. „Ráno som ho mala v taške a nikam som si ho nebrala. Niekto mi ho musel vziať.“

„Nie som si istá, či sa s tým dá niečo robiť, pretože mobily si nemáte brať do školy, navyše ešte sme nezbiehali peniaze na poistenie.“

„A nemohli by ste aspoň vyhlásiť v rozhlase, či ho niekto nenašiel?“ opýtam sa zúfalo.

„Zajtra vám dám vedieť,“ povie rezignovane. Očividne ma má plné zuby a potrebuje sa ma zbaviť.

„Ďakujem,“ vydýchnem a obrátim sa na odchod.

„Nikola!“ zavolá za mnou.

Obrátim sa.

„Prečo?“ Položí mi jednoduchú otázku.

Zneistiem, pretože triednu mám rada. Vždy bola férová, stála pri svojich žiakoch. Možno by som jej to mohla prezradiť. Potom sa však zarazím. Sľub je sľub.

„Ani sama neviem.“ Pokrčím ospravedlňujúco plecami a drobná nádej v očiach triednej vyhasne. Ak ma doteraz mala aj ona rada, je to preč. Sklamala som ju.

„V poriadku,“ odvetí chladne. Kývne mi na pozdrav, zvrtnie sa na päte a zmizne v zborovni.

Bezradne zostanem stáť na chodbe. Cítim sa nekonečne osamelá. Ešte raz prejdem prázdnu budovou. Skontrolujem všetky miesta, kadiaľ som ráno kráčala, no mobil nenájdem. Pozriem na hodiny na stene. Takmer poludnie. A predo mnou je nekonečne dlhý deň, ktorý nemám ako vyplniť.